

mi stanji sledi stanjem trenutka, ki ga z nešteti barvnimi odtenki želi povzeti in ohraniti kot slikarsko večnost. V njegovih slikarskih doživljanjih in izživljanjih je čutili mojstrstvo v temeljnih in večnih likovnih izrazilih, kot sta barva in risba. Slednja razkriva izjemno disciplino, vsaka sled pa premore tudi svojstven karakter, odvisen od intenzitete nanosa suhega pigmenta in teksture papirja, po katerem drsi. Avtor namreč slika s suhi pigmenti, torej v tehniki pastela. Za ustvarjalnega perfekcionista in stvaritelja del z žlahtnimi likovnimi vrednostmi je to njegova kraljevska slikarska panoga, s katero si je pridobil mednarodni sloves.

Akadska slikarka **ALEKSANDRA RAKONJAC** je diplomirala na magistraturi v Kragujevcu, na Fakulteti za psihologijo in umetnost. Mlada slikarka se je posvetila človeški figuri v portretni obliki. Portret je v konvencionalnem smislu predvsem reprezentacija človeške figure kot lika s specifično zunanjostjo pa tudi notranjostjo. Skozi zgodovino so se spreminjali slogi interpretiranja, nameni in pomeni, a pravilo, ki zahteva uresničitev obeh pogojev, je ostalo. Slikarka v svojih ustvarjalnih prizadevanjih seže še dlje, saj jo zanima predvsem notranji portretiranec svet, zato ustvarja t.i. duhovne portrete. Z odločnim, tekočim, širokim potegom čopiča sledi najbolj izraznim segmentom in potezom obrazne fiziognomije. Obraz premore bistvo klasičnega figuralnega podobotvorja, hkrati pa živi tudi neverjetno sveže slikarsko življenje. Avtorica se radikalno odmika od realističnih oz. naturalističnih barvnih danosti v svojstvena koloristična ovrednotenja. Nabor barv namreč govori o psihologiji posameznika. S tem dokazuje, da barve še zdaleč niso le materialna snovnost, ki omogoča slikarski zapis. Premorejo bogato izrazno moč in sporočilnost, zato jih avtorica premišljeno in skrbno uporablja. Z njimi snuje psihološke portrete, ki pripadajo postmodernističnemu ustvarjalnemu duhu, za katerega je značilno, da tako portretiranec kot ustvarjalec ostajata prepoznavna individuum.

NINA SCHMIDT je o sebi zapisala, da je leta 1992 s prvo tipno slikanico na Slovenskem, z naslovom Kočija Kajetana Koviča, zaključila šolanje na Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo. Študij je nadaljevala na likovnem oddelku Pedagoške fakultete. Sedaj poučuje likovno umetnost na Centru IRIS, edinem javnem zavodu, katerega dejavnost je izvajanje prilagojenih vzgojno-izobraževalnih programov za slepe in slabovidne od vrta do srednje šole ter njihovo obravnavanje. Sodeluje pri prilaganju umetnoti slepim in slabovidnim, predava na to temo, prvi tipni slikanici pa je pridružila še nekaj tovrstnih. V letošnjem letu vodi tudi slovenski izbor za mednarodni natečaj Typhlo & tactus za najboljšo tipanko. Dodatno se je izobraževala v sklopu projekta SODELUJEM in projekta DOSTOPNO o avdiodeskripciji, svoja znanja pa prenašala tudi drugim kulturnim ustanovam. Njeno ustvarjanje je bolj praktične narave, povezano z vsakodnevnimi izzivi. Najnovejšo sliko z akrilom na platnu pa je razstavljala v Portorožu na Izobraževalnih dnevih specialne in rehabilitacijske pedagogike. Vse zapisano in v relnosti udeleženo je dokaz, da Nina Schmidt uresničuje plemenito poslanstvo, s katerim medij, ki ga sicer prvenstveno dojemamo z vidom, približuje tistim ljudem, ki jim je to onemogočeno. Pogloblja se v načine likovnega izražanja, ki bi preko drugih čutilnih senzorjev slepim in slabovidnim omogočili percepcijo in doživetje sveta likovne umetnosti.

RUDI SKOČIR je v našem in mednarodnem prostoru odlično uveljavljen akademski slikar, grafik in ilustrator. S svojim afirmiranim in avtorsko prepoznavnim likovnim jezikom dokazuje, da je izvrsten risar. Risba je njegova zaveznica, ki mu omogoča utelesiti misel in ustvariti trdno in prepričljivo armaturo slikarskih kompozicij, vzpostaviti skelet njegovih aktov dogajanja in precizirati spremljajoče pripovedno-izpovedne elemente. Je njegov adut, je njegova najbolj subjektivna reakcija, je žlahtna, ekspresivno izživeta esenca, ki pristno, večše, avtorsko intimno in hkrati likovno veličastno vstopa na slikovni oder. Je tisti medij, ki se nato nedeljivo poveže v telesnost z barvo. Skočir vsako sliko zaznamuje z izbranim, prevladujočim koloritom. Z njim uresničuje simbolne pomene, s katerimi prevzema večne analogije življenja. Barve v pripoved vnašajo razpoloženje, stopnjujejo napetost in bogatijo vsebino. V letih neutrudnega in predanega delovanja se vsebine spreminjajo, vendar vedno dokazujejo, da je v središču njegovih zanimanj figura. Ona je rojenica ali sojenica, je kraljica srca, življenja in umetnosti.

Povezana je z občo zgodovino, predvsem pa piše avtorjevo intimno ikonografijo. Je zgovorna pripovedovalka in izpovedovalka. Njene besede se porajajo na ustnicah, pripadajo pogledu velikih črnih oči, ki so ogledalo duše in refleksija sveta, pa kretnjam rok, govoric telesa. In besed še vedno ni dovolj. Zapisane ali kolažno aplicirane postanejo sooblikovalke slikovnih prizorov.

JANEZ ŠTROS se povsem svobodno in neobremenjeno giblje po svetu likovnega izražanja. Slikarskemu platnu iskreno zaupa osebno notranjo atmosfero, svoje misli, čutenja in doživetja. Gledalcu odkriva stanja svoje podzavesti in tako uresničuje pristop, ki se je uveljavil v Bretonovim manifestom in teorijo podzavesti. Njegova dela sestavljajo karakterno raznolike sledi. Te pripadajo prodornim in spretnim, pa tudi povsem prosto izpeljanim kretnjam, ki se nadaljujejo v stihijso razporejanje barvne snovnosti. Koloristična pestrost in žlahtnost se stopnjujeta s prelivanji, pretakanji, prehnanji pa plastenji, prekrivanji, sintetizirani, redčenji in razblinjanji. Iz slikovitega dogajanja se izluči refleksija trenutnega avtorjevega stanja duše. Polnost barve daje površini materialnost in otipljivost. Površina zaživi v bogastvu mikro strukturalnih efektov. Pod gosto slikovno povrhnjico pa bivajo najbolj intimne misli in svoje mesto najde svetloba srca. Ta se včasih le z nekaj žarki prebije na plano in vendar dokazuje svojo obstoj pa tudi poslanstvo ustvarjanja prostorske iluzije. Kompozicijsko dinamična, energijsko močna prizorišča so vsebinsko neopredeljeni, abstraktni prostori slikarjevih brezmejnih, notranjih, duhovnih pokrajin. Te prihajajo iz senzibilnega človeka in so namenjene človeku, zato ni naključje, da se na nivoju prividnega v Štrosovih slikah rojevajo forme, ki asociirajo na figuralne like.

Akademski slikar **SAŠO VRABIČ**, ki je opravil tudi podiplomski študij grafike in videa, je avtor, ki se suvereno giblje med različnimi mediji, izkorišča njihove izrazne danosti in jih medsebojno prepleta. Na eni strani je tradicionalist, ki najraje posega po žlahtni oljni slikarski tehniki, barve pa zajema tudi s palete akrilov. Nosilci njegovih slikarskih zapisov so platna, a blizu mu je tudi ekranska slika. In ko nastopa kot slikar, na izbrano likovno področje vstopa v spremstvu fotografije. Odnos med fotografijo in slikarstvom je sicer že zelo star, saj je o cameru obscuri že leta 1502 v Atlantskem kodeksu pisal Leonardo da Vinci. Z uporabo fotografske predloge Vrabič dosledno izgrajuje slikarski zapis ter subtilno sledi svetlobnim in barvnim zaznavam zamrznjenega trenutka. Tako v figuralne kompozicije vnaša dimenzijo časa. Čas pa v njegovih delih nastopa tudi kot utrinek družbene situacije, v kateri so še posebej prisotni problemi potrošništva in odtujenosti. Angažiran ustvarjalec s tovrstnimi prizori nastavlja družbi ogledalo in po Norbertu Lyntonu prevzema tudi učiteljsko vlogo, njegova umetnost pa postane apel. Ob odličnem obvladovanju klasičnega figuralnega podobotvorja pa z zanimivim podajanjem kadrov in svetlob, v najnovejšem obdobju pa tudi s prepletanjem discipliniranih barvnih nanosov z intuitivnimi akcenti ozadja, njegovo slikarstvo premore svež in močan avtorski karakter, s katerim se je povzdignil v sam vrh srednje generacije likovnih umetnikov.

Akadska slikarka **MIRJANA ZIRDUM**, ki živi in ustvarja na otoku Krk, v osrčje svoje slikarskega izraza postavlja barvo. Barvo nosi v sebi in čuti jo okrog sebe, v razkošju mediteranskega okolja. Odprto jo sprejema v njeni intenziteti in iluminiranosti ter jo v svoji notranjosti meša z njej lastnimi videnji, doživljanji in občutenji. Z barvami naseljuje slikovno polje in hkrati dopusti, da to diha v svoji belini. Neposlíkani predeli namreč ključno sooblikujejo podobo likovnega zapisa. So svetloba, ki dodatno posega v dogajanje in stopnjuje atmosferičnost, so odsotnost, ki krepi moč prisotnega. In na njenih slikah je najpogosteje prisotna krajina, tako naravna kot urbana. V stvarnosti išče predvsem globoko in prvobitno strukturo, jasno začrtano v strnjeni linearnosti prirodnih oblik. Poteza, ki vleče linijo, je neposredna, tekoča, konstruktivna. Za seboj pušča barvno sled, ki ravno, trdno, čvrsto konstruira pripovedne elemente, kot kontura, ki obriše njihove danosti ali kot zamejitev, znotraj katere ustvari ploskev goste barvne snovnosti. Mirjana Zirdum na izoblikovan način vzpostavlja dialoge med videnim in doživetim ter pripravljenim za slikarsko ovrednotenje ter med linijo in barvno ploskvijo, ki sta njeni ključni ustvarjalni sogovornici. Pri likovnih snovanjih je čutili avtorsko moč zavedanja, doživljanja in občutenja vsebinskih dejstev, ki jih naravnava v matissovsko fauvistično interpretacijo.

Anamarija Stibilj Šajn

DOMAČIJA REZELJ

VI. VI. DVORSKI LIKOVNI DNEVI

Odprtje razstave bo
v petek 11. 8. 2017
ob 18.30 uri.

✉ piknikobkrki@gmail.com

☎ 031-235-919

6. DVORSKI LIKOVNI DNEVI 2017

Lansko leto peti, letos že šesti Dvorski likovni dnevi. Tako ne pišemo le njihovo kronologijo, ampak ustvarjamo tradicijo. Ideja in pobuda Ane Cajnko ter pristna gostiteljska vloga družine Rezelj, ki v teh dneh živi za umetnike in z umetnostjo, so prepričljivi in žlahten uvod v zgodbo o še eni svojstveni in pomenljivi likovni prireditvi. Življenje na njej vedno znova prebujajo in intenzivno živijo likovni umetniki; različni, avtorsko specifični, senzibilnega pogleda in odprtega ustvarjalnega duha, avtorji, ki nagovarjajo z močjo svojega ustvarjalnega karakterja. Dvor, reka Krka in okolica so sugestivno okolje, ki jim omogoča, da v njem in hkrati tudi v sebi, uzrejo nove teme in motive, ki takrat, pa tudi pozneje bogatijo njihovo ustvarjalno poetiko in širijo njihov opus. Ustvarjajo arhiv podob z ambientalno in temporalno vrednostjo, tudi tistih, ki se bodo vpisala v zgodovino likovne umetnosti. Dvorski likovni dnevi so priložnost za snovanje dialogov med umetnikom in zanj novim prostorom; dialogov med umetniki samimi, ki prihajajo iz različnih kulturnih prostorov in prinašajo le avtorju lastne duhovne razsežnosti. Vse tisto, kar se sicer odvija v intimni posameznikovega ateljeja, kar je njegovo zasebno, osebno, najbolj intimno, postane javno. Kolegi, spremljevalci dogajanja in širša javnost imamo priložnost in možnost, da smo »obdarovani« z deli, ki so enkratni, nezamenljiv in neločljiv del njihovega stvaritelja.

Svet okrog nas drvi v globalizacijo, v umetnosti pa šteje tisto, kar sega čez okvire brezosebne anemičnosti. Slednje potrjuje tudi pestra skupina letošnjih snovalcev Dvorskih likovnih dni.

LOJZE ADAMLJE je samosvoja slikarska osebnost, avtor, ki v zadnjem desetletju zavzema najvidnejše mesto surrealističnega sloga na Slovenskem. Figuralne temelje z arhetipsko prepoznavnimi liki in predmeti fantazijsko razpreda, izrazno stopnjuje in simbolno bogati. Tako ustvarja osebno slikarsko vizijo z intimno ikonografijo, s subjektivnimi, angažiranimi razmišljanji. Dosledno sledenje in popisovanje podob priča o avtorjevi afiniteti do realističnih likovnih besed, a njegova ustvarjalna misel jih dviguje v nadrealistične dimenzije. Fragmenti konkretnega sveta so namreč spojeni v likovne kompozicije, v katerih je interakcija med posameznimi deli nenaravna in še posebej sporočilna, saj premore slikarjev komentar, njegov subjektiven odnos, izostreno misel in celo filozofsko poglobljen pogled. Njegovo slikarstvo je perfekcionistično, v po(po)lnosti realistično, z izjemnim občutkom za detajle in celoto. Premišljene kompozicije predstavljajo žlahtno, večplastno, iz lazurnih barvnih open skano likovno tkivo, ki vsebuje linijsko izkristalizirane elemente pripovednosti in bogastvo naravnoposnemajočih barvnih vrednosti, razpetih v prefinjeno niansiranje in občuteno tonsko stopnjevanje. Zanimive in pomenljive so tudi perspektive in prostorske iluzije. Slikovni zapis gradijo številni črtni, točkovni, barvni in svetlobni podatki, s katerimi avtor snuje tako zunanjo kot tudi notranjo mikrostrukturo svojega slikarskega zapisa.

Akademski slikar **NIKOLAJ BEER** izvrstno, likovno plemenito in hkrati prvinsko močno odigrava svojo vlogo, s katero daje novo vzgonsko moč slikovitemu ekspresivnemu slikarstvu in potrjuje trdno koreninsko vez z rodnim ambientom, ki ostaja njegov »genius loci«. Beerova vehementna, neposredna in impulzivna slikarska poteza vstopi na slikovno polje kot nosilka najbolj intimnih občutij in doživetij krajinskega izkustva. Stvarnost je potopljena v pastozne, materializirane barvne nanose zato, da iz njih ponovno vzbrsti v svoji novi podobi. Barvni segmenti vzniknejo s površine, se z njo poistovetijo in nato zopet poniknejo vanjo. Vibrirajo v poteznosti, v gibkih, sproščenih ritmih, v občuteni strukturiranosti, v površinski naglašenosti. Prinašajo občutenje motiva kot vzgon likovne substance in njeno ubrano valovanje. V gostoto materialne snovnosti zarežejo sledi, jo razpirajo in razkrivajo bogastvo barvnih in svetlobnih vrednosti. Slikovni zapis temelji na utripanju površja in se spreminja v migotavo, dinamično atmosfero sinhroniziranega kolorita. V živo, organsko, razbrzdano in valovito slikovno njivo pa avtor zaseje tudi seme simbolnega. Čeprav je njiva njegov osrednji motiv, čeprav je bila že nešteto krat likovno preorana, ostaja za slikarja »light motiv«, ki iz njegovega srca, iz njegovih spominov vedno vodi na slikarsko platno, od tu pa v neskončno prostranstvo.

ANI CAJNKO, profesorici likovne umetnosti, pripada ideja Dvorskih likovnih dni. Tudi sicer je avtorica polna idej, ki jih uresničuje v različnih likovnih medijih, še

posebej v slikarstvu in v umetniški keramiki. Njena likovna poetika je grajena iz odprtosti zanimanj, iz senzibilnih zaznavanj, čutenj in razmišljanj. Slikovna polja so odraz izostrenega odnosa do materialne snovnosti, ki ji ob barvah in linijah omogoča izpovedovanje v prepoznavnem, avtonomnem likovnem nagovoru. Zanj so značilne barvne ploskve, jasne, tekoče, neposredno izživetje linije, ki kot konturne sledi definirajo izbrane pripovedno-izpovedne elemente. Potem so tu nepogrešljivi površinski efekti, žive, pulzirajoče, celo blago reliefno izpostavljene strukture, ki dajejo celoti vitalni naboj in razpirajo bogastvo likovnih efektov. Odločujočo vlogo pri manifestaciji artefaktov ima tudi zunanja svetloba, ki pada na sliko. Ob tem se pojavljajo komaj zaznavne sence, ki slikovito dopolnjujejo slikarkino vizijo. Svetloba biva tudi v slikarkini barvni paleti, v kateri je čutili posebno afiniteto do zemeljskih barvnih tonov. Barve so tiste, ki pestrost slikovnega dogajanja spreminjajo v sožitje, saj svet nasprotij vedno znova uravnotežajo. Opus je motivno raznolik, a vedno kaže na komunikacijo z ambientalnimi občutji, zato je krajina v širokem motivnem repertoarju njena priljubljena snov likovnega izražanja. V idiličnem prostoru ob reki Krki se z njo rada ustvarjalno spogleduje in jo od vizualne resničnosti vodi v likovno življenje v slogu iskanja bistvenega in stiliziranja.

MOJCA ČERNIČ PRETNAR je na ljubljanski likovni akademiji diplomirala iz slikarstva in nato magistrirala iz restavracije. V najnovejšem ustvarjalnem obdobju se posveča glini, stvaritve pa so nadgradnja avtorske poetike akvarelov. Avtorica je s keramičnim oblikovanjem in neutrudnim raziskovanjem veliko prispevala k kreativnemu preboju in manifestaciji sodobne keramike. To je namreč likovni medij, ki je bil pri nas dolga leta krivično zapostavljen. Njena odločitev za glino je odločitev za naravo in tudi nadaljnji ustvarjalni proces uresničuje misel »nazaj k naravi«. Gnete različne šamotirane gline, jih meša in oblikuje s senzibilno roko in jasno mislijo. Oblike njenih artefaktov asociirajo na posode ali plošče, pri katerih površina postane nosilec likovnih efektov, ki so ustvarjeni z odtiskovanjem s pomočjo lubja in drugih naravnih materialov. Podoba trenutka in ekspresivne moči avtorice ter odzivnosti materije jim dajejo odločni potegi prsta po mehki, gnetljivi snovnosti. Odlikujejo jih drobni, vgravirani zapisi in prepigibi ter žlahtna tekstura povrhnjice. Pri uporabi barv je premišljena in deluje po načelu manj je več in pri tem prisega na zemeljske okside. S skrbno izbranimi ustvarjalnimi koraki artefakte postavlja na nivo umetniškega in se izogiba dekorativnosti in uporabnosti. V zaprti-odprti formi, ki asociira na krožno obliko, na simbolni ravni uresničuje spomin na tisti del očetove življenjske zgodbe, ki je povezan z Dvorom.

SEAD EMRIĆ, akademski slikar iz Bosne in Hercegovine, je s svojimi izvirnimi deli v Sloveniji prisoten že od leta 2007. Na avtorjevem umetniškem področju složno sobivajo raznoliki likovni izrazni elementi, ki ga vodijo v razkrivanje kulturne dediščine in zgodovine njegovega rodnega ambienta, tradicije, kateri pripada in kultur nacij, ki so del tega narodnostno mešanega teritorija. Njegova ustvarjalna misel seže še dlje, saj vzpostavlja tudi dialog z zahodno-evropskimi umetnostno-zgodovinskimi slogi, med katerimi čutimo art nouveau, secesijo in druge. V čvrst in likovno-estetsko občutljivo izveden konglomerat povezuje kolažne aplikacije, barvne ploskve, linije, strukture in teksture. Vsak segment ima ključno podobotvorno vlogo, a v avtorjevi skrbi za celoto, v želji za vzpostavitev notranjih dialogov in s tem uresničitev intencije po sobivanju znotraj raznolikosti, se vsebinsko nedoločljivi slikovni organizmi nagnejo v pejsažno učinkujoče celote. V likovnem pogledu so njegova dela zelo žlahtna, večplastno grajena, tehnično filigransko izvedena. Koloriti s kulturološkim pridihom, z močnimi barvnimi vrednostmi, med katerimi sta nepogrešljivi rdeča in zlata, dopolnjuje odlična, tekoča risba. Specifičnost veje tudi iz struktur, ki dajejo slikovni povrhnjici poseben čar in razpirajo bogastvo likovnih efektov. Na njihovi površini tudi barve pridobijo dodatne vrednosti. Pod povrhnjico pa živijo simbolno pomenljiva in večno aktualna avtorjeva osebna in obča sporočila.

Dela magistricе umetnosti **MILENE GREGORČIČ**, ki segajo na heterogena likovna področja in so uresničena na raznolikih slikovnih nosilcih, so izjemno osebno likovno senzibilna in raziskovalna, njihova posebna vrednost pa je tudi v presežku tradicije. V profiliranem in izoblikovanem opusu avtorica raziskuje in manifestira vrednosti in pomene čistega likovnega jezika, zato ga kot rdeča nit povezuje bogato

in variabilno življenje potez, linij, transparent, svetlob in prostorov. V najnovejšem ustvarjalnem obdobju še posebej odkriva likovno-vizualne možnosti linij, ki zaživijo premišljeno pozicionirano ali pa sproščeno, se razpenjajo premočrtno ali pa mehko upogibajoče, puščajo široke ali pa prefinjene tanke sledi, materialno bogate in povsem lazurne, premorejo odsev geometrijske jasnosti ali pa se artikularajo v organsko učinkujoče forme. Njena dela so asociativno prepoznavna ali pa povsem abstraktna, vselej pa reflektirajo paradoksalni dualizem fizično prisotnega in odsotnega, vizualno otipljivega in tistega, kar se prikazuje na intimnem notranjem zaslonu umetnice. Avtorice se na Dvoru vedno dotakne resničnost, zajadra med spomine in doživetja in vzpostavlja vez med minulim in sedanjim, med vizualno zaznavnim, čutnim, čustvenim in mentalnim. Iz (p)osebnega odnosa z ambientom vznikajo sveži akcenti, ki ozaljšajo »in situ« nastalo likovno produkcijo sicer avtorsko trdnim modernističnim karakterjem.

JANKO ORAČ, diplomirani slikar in magister grafike, se nenehno ustvarjalno spreha med izbranimi likovnimi medijema. Vsako njegovo likovno delo pa bi lahko označili tudi kot dialog med ilustrativnostjo obdajajočega in duhovnostjo ponotrjanega. Krajina s svojim bogastvom barv, oblik in stanj mu predstavlja pravo zasludnico vtisov in sugestivnih čarov. Iz nje zajema likovno in čutno bistvo, ki sta zasnova za novo, slikarsko rojstvo. Z odločno in vehementno potezo na slikovnem polju vzpostavi temeljne značilnosti izbranega krajinskega miljeja. Z njo gradi prostor kot sestavljanje nemoduliranih, vendar bolj ali manj jasno artikularanih barvnih ploskev, ki jih premika, prekriva, podreja geografskim značilnostim in danostim. S poenostavljenimi oblikami načrtno urbanizira slikovni prostor, ki ga osmisli z linijami, s črtami, zdaj dolgimi, razpotegnenimi, nato segmentiranimi ali celo točkastimi. Tako so barvne ploskve zaznamovane z eksaktnim, strogo odmerjenim, a prepričljivim in izrazno bogatim bistvom. V to prepoznavno in čvrsto notranjo strukturo pa intervirata tudi z grafizmi, s katerimi dodatno potrjuje svojo ustvarjalno naravo in daje liniji, črti, še eno manifestativno vlogo. Janko Orač je izpovedovalec krajinske podobe, je slikar radostnih barvnih občutij in avtor, ki linijam daje samosvoj, a na široko razprt izrazni karakter.

Likovne stvaritve **BUBE PÓSA**, slikarke, ki s svojim soprogom Edejem živi in ustvarja ob Blatnem jezeru, je medijsko odprto, saj avtorica na slikovnem odru prepleta konvencionalna in nekonvencionalna likovna izrazila, se poslužuje raznolikih materialov, tehnično-izraznih načinov in možnosti. V svojih delih dopušča obširno svobodo lastni domišljiji in svojemu likovnemu čutu. Slikovno polje ji je prostor igre, za katero pa vladajo zahtevane likovne poteze, ki kombinacije raznolikosti sestavljajo v ubrano likovno celoto. Ta predstavlja spoj barvnih nanosov, linij in strukturalnih poudarkov, s katerimi v stvaritve vpleta tretjo razsežnost. Podoba vznika iz površine, pridobiva novo snovnost in se vključuje v prostor. Čeprav avtorica teži k materiji, pa se z njo ne dotika materialnega, določljivega, ne sestavlja stvari konkretnega sveta, ampak pljuje v abstraktno smer, v kateri utripa likovna izkušnja informela. Zanimajo jo v izraznost tekstur in materialov usmerjeni nagovori. Likovna vizualizacija je odprta za nove načine in pristope, za raznolike materiale in nje lastne recepture, ki ji omogočajo pričarati zanimive likovne efekte. V delih z močnim materialnim akcentom razkriva stanja svojih notranjih prostorov ter zanimanja za likovno-estetsko urejenost. Barvna atmosfera njenih del je ugašena, v njej pa se zrcalijo avtoričina emocionalna stanja, osebna toplina, svetloba zunanega in notranji pozitivizem.

Slikar **EDE PÓSA** najraje zre v krajino, ki mu z nenehnimi, predvsem barvnimi in svetlobnimi spreminjanji predstavlja fascinantno in vselej navdihujočo motivno iztočnico. Njegove interpretacije se razpenjajo od liričnega do poetičnega realizma. Odlikuje jih kompozicijsko ravnovesje in občuteno koloristično izgrajevanje. Barvne vrednosti prehajajo iz svetlega v temno, iz toplega v hladno, iz žarečega v zatišano, iz sončnega v senčno. Nanosi, v katerih so mu še posebej pomembne žlahtne tonske gradacije, so premišljeno pozicionirani in vpeti v dialoge nasprotij. Svetloba je ena od nepogrešljivih likovnih sestavin njegovega nagovora in je tista karakteristika, ki ga zaznamuje z odličnostjo. Slikarskim prizorom pa daje tudi svojstveno, nekoliko melanholično razpoloženje. Predvsem pa Ede Pósa z barvni-